

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 112/02-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júla 2002 predbežne prerokoval sťažnosť M. L., zastúpeného advokátom JUDr. R. M., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 6 Ntv 14/02 o jeho vzatí do väzby zo 16. februára 2002 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 To 81/02 o jeho vzatí do väzby z 13. marca 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. L. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 10. apríla 2002 doručené podanie M. L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. M., označené ako „Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“. Z jeho obsahu o. i. vyplynulo:

„Uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Slovenskej republiky v Košiciach sp. zn. KÚV-107/OVVK-2001 zo dňa 03. 12. 2001 bolo

vznesené proti mne obvinenie pre tr. činy podvodu a legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 9/2, 250/1/4 a, b a 252/1 a, b/3 Trestného zákona. ...

Dňa 14. 02. 2002 ma vyšetrovateľ zadržal a krajský prokurátor v Košiciach návrhom zo dňa 16. 02. 2002 požiadal súd, aby som bol vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. a, b, c Tr. por. Ešte dňa 16. 02. 2002 bol som predvedený pred sudcu Okresného súdu Košice I., ktorý ma vypočul a uznesením sp. zn. 6 Ntv 14/02 zo dňa 16. 02. 2002 podľa § 68 ods. 1 Tr. por. z dôvodu § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por. rozhodol o mojom vzatí do väzby s účinnosťou odo dňa 14. 02. 2002 o 14.20 hod.

V tomto uznesení sudca konštatoval, že na rozdiel od návrhu prokurátora jestvuje iba väzobný dôvod podľa § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por., spočívajúci v dôvodnej obave, že budem pokračovať v trestnej činnosti, a to jednak s poukazom na rozsah a dobu spáchanej trestnej činnosti, ako aj s ohľadom na moju osobu, lebo som bez práce a žijem iba z úspor a finančnej podpory rodičov. Väzobné dôvody podľa § 67 ods. 1 písm. a, b Tr. por. súd nezistil. Dospel k záveru, že mám trvalé bydlisko v B., kde sa aj zdržiavam, avšak žiadne zásielky mi vyšetrovateľom na túto adresu doručované neboli. V súvislosti s väzobným dôvodom podľa § 67 ods. 1 písm. b) Tr. por. súd konštatoval, že nemôže byť dôvodom na väzbu okolnosť, že som sa nezdržiaval v mieste, kde sa vykonávala domová prehliadka. ...

Proti uzneseniu podal som sťažnosť hneď po jeho vyhlásení a odôvodnil som ju písomným podaním môjho obhajcu zo dňa 28. 02. 2002 po tom, čo bolo doručené písomné vyhotovenie uznesenia s podrobným odôvodnením. V sťažnosti som zdôraznil, že nejestvuje nijaký dôkaz, ktorý by ma spájal s trestnou činnosťou, z ktorej som obviňovaný. Preto nemôžem ani pokračovať v takej trestnej činnosti, ktorú som nikdy nepáchal. Poukázal som na porušovanie práva na obhajobu, na nezákonnú domovú prehliadku a na dôkazy pri tejto prehliadke nezákonným spôsobom získané. Keďže proti uzneseniu podal hneď po vyhlásení sťažnosť aj prokurátor, vyjadril som sa aj k tomu, že väzobné dôvody v zmysle § 67 ods. 1 písm. a, b Tr. por. nejestvujú, keďže mám trvalé bydlisko, z ktorého ma vyšetrovateľ nikdy nepredvolal. Poukázal som aj na to, že nemám ani dôvod kohokoľvek ovplyvňovať. ...

Neskôr v čase, kedy bolo uznesenie o mojom vzatí do väzby vyhlásené, ale ešte nebolo písomne vyhotovené, umožnil sudca môjmu obhajcovi, ktorého substitučne zastupoval advokát JUDr. A. F., nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu a vyhotoviť aj kópie z niektorých zápisníc o výsluchoch. O tomto úkone bol spísaný úradný záznam. Písomné

odôvodnenie sťažnosti prokurátora sa v tom čase v spise ešte nenachádzalo a treba uviesť, že ani po tom, čo bolo súdu predložené, mne, ale ani môjmu obhajcovi nikdy doručené nebolo.

Na neverejnom zasadnutí Krajského súdu v Košiciach, ktoré sa konalo dňa 13. 3. 2002, bolo vydané uznesenie sp. zn. 6 To 81/02-23, ktorým krajský súd podľa § 149 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušil uznesenie Okresného súdu Košice I. sp. zn. 6 Ntv 14/02 zo dňa 16. 02. 2002 a sám podľa § 68 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. a, b, c Tr. por. rozhodol o mojom vzatí do väzby s účinnosťou dňom 14. 02. 2002 o 14.20 hod., pričom podľa § 148 ods. 1 písm. c) Tr. por. moju sťažnosť zamietol. Z uznesenia vyplýva, že podľa názoru krajského súdu doposiaľ zhromaždené dôkazy vo vyšetrovacom spise svedčia o tom, že som aj v tomto štádiu trestného konania dôvodne podozrivý zo spáchania žalovaného trestného činu. Krajský súd neuvádza, ktorý z dvoch trestných činov, za ktoré som stíhaný, má na mysli. Má preto za to, že rozhodnutie o väzbe je odôvodniteľné z hľadiska skutkových okolností, teda tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 68 ods. 1 Tr. por. Pokiaľ ide o dôvody väzby, v súvislosti s kolúznou väzbou podľa § 67 ods. 1 písm. b) Tr. por. je krajský súd tej mienky, že dôvody kolúznej väzby neboli v pôvodnom návrhu prokurátora dostatočne odôvodnené, avšak prokurátor tieto dôvody dodatočne doložil potrebnými listinnými dôkazmi až pri podaní sťažnosti. Naproti tomu väzobný dôvod podľa § 67 ods. 1 písm. a) Tr. por., teda tzv. úteková väzba bola dostatočne zrejmá už v čase podania návrhu prokurátora. Z doručeníek nachádzajúcich sa vo vyšetrovacom spise je evidentné, že nepreberám zásielky od policajného zboru ani na jednej zo známych adries, a to vrátane adresy trvalého bydliska v B. Pritom z písomných záznamov z odpočúvania telekomunikačnej prevádzky z mojej telefónnej stanice vyplýva, že som o predvolaniach vedel, a že som nemal v úmysle ich prevziať. Domová prehliadka bola vykonaná v súlade so zákonom a dôkazy tam nájdené svedčia o tom, že som dôvodne podozrivý zo spáchania žalovanej trestnej činnosti. Súčasne tieto dôkazy nasvedčujú aj obave, že by v prípade ponechania na slobode mohol by som pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Z odpočúvania mojej telefónnej stanice je zrejmé aj to, že som kontaktoval doposiaľ nezistené osoby, prostredníctvom ktorých som sa snažil mariť objasňovanie skutočností dôležitých pre trestné stíhanie. Tým je daný aj dôvod kolúznej väzby. ...

V tejto súvislosti je potrebné ešte uviesť, že neverejné zasadnutie krajského súdu konalo sa v intenciách §§ 240 až 244 Tr. por., čo znamená, že sa na ňom zúčastnil prokurátor, a že som sa ho nezúčastnil ani ja, ale ani môj obhajca.“

Sťažovateľ vytýka tak Okresnému súdu Košice I [označenému ako „odporca 1)“], ako aj Krajskému súdu v Košiciach [označenému ako „odporca 2)“] nezákonnosť ich konania a rozhodovania pri ich rozhodovaní o jeho vzatí do väzby. Podľa tvrdenia sťažovateľa konkrétne: „*Odporca 1) v uznesení zo dňa 16. 02. 2002 správne konštatuje splnenie prvej podmienky, teda vznesenie obvinenia proti mojej osobe. Splnením druhej podmienky, teda skúmaním, či jestvujú dôkazy zakladajúce dôvodné podozrenie zo spáchania trestných činov, sa odporca 1) vôbec nezaoberal. Zaoberal sa iba tým, či je daný niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 Tr. por.*

Treba preto konštatovať, že uznesenie odporcu 1) bolo celkom nepochybne v hrubom rozpore so zákonom. Rozhodol totiž o mojom vzatí do väzby bez toho, aby ustálil existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania trestných činov.

Odporca 2) sa snažil pochybenie odporcu 1) napraviť, keď uviedol vo svojom uznesení zo dňa 13. 3. 2002, že doposiaľ zhromaždené dôkazy vo vyšetrovacom spise svedčia o tom, že som aj v tomto štádiu trestného konania dôvodne podozrivý zo spáchania žalovaného trestného činu. Veci nájdené pri domovej prehliadke vykonanej v súlade so zákonom majú svedčiť o dôvodnom podozrení zo spáchania žalovanej trestnej činnosti. Nič bližšieho a konkrétnejšieho neuviedol, a preto vôbec nie je z jeho uznesenia zistiteľné, aké konkrétne dôkazy zakladajú dôvodné podozrenie voči mne. Takéto všeobecné konštatovanie bez konkretizácie dôkazov treba na roveň postaviť tomu, čo urobil odporca 1), ktorý sa o existencii dôvodného podozrenia ani len nezmiene. Naprostú nedostatočnosť a nepresvedčivosť odôvodnenia existencie dôvodného podozrenia ešte zvyrazňuje skutočnosť, že sa odporca 2) zmieňuje výslovne o dôvodnom podozrení zo spáchania žalovaného trestného činu, hoci som obvinený zo spáchania dvoch trestných činov (§ 250 a § 252 Tr. zák.). Napokon treba v tejto súvislosti dodať, že odporca 2) nevyporiadal sa náležite s mojou námietkou o tom, že domová prehliadka vykonala sa v rozpore so zákonom. Upozornil som totiž na skutočnosť, že domová prehliadka bola povolená v inom objekte, než v akom sa skutočne fyzicky vykonala. Súd vôbec nevysvetlil, prečo považoval

túto námietku za neopodstatnenú. Je len samozrejmé, že v prípade nezákonnosti domovej prehliadky nie je vôbec možné prihliadnúť na dôkazy, ktoré sa takto nezákonne získali.

Dospievam k záveru, že uznesenia oboch odporcov sú v rozpore s § 68 ods. 1 druhou vetou Trestného poriadku, a preto obaja odporcovia porušili tak čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru.

Vzhľadom na nesplnenie druhej základnej podmienky nemá už praktický význam bližšie sa zaoberať správnosťou záverov odporcov o tom, či sú dané väzobné dôvody podľa § 67 ods. 1 písm. a, b, c Tr. por. “

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol takto:

„1. Uznesením Okresného súdu Košice I. sp. zn. 6 Ntv 14/02 zo dňa 16. 02. 2002, ktorým bol M. L. podľa § 68 ods. 1 Tr. por. z dôvodu § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por. vzatý do väzby a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 To 81/02-23 zo dňa 13. 3. 2002, ktorým bol M. L. podľa § 68 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. a, b, c vzatý do väzby, bol porušený čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 To 81/02-23 zo dňa 13. 3. 2002 a uznesenie Okresného súdu Košice I. sp. zn. 6 Ntv 14/02 zo dňa 16. 02. 2002 sa zrušujú.

3. Vec rozhodnutia o návrhu krajského prokurátora v Košiciach na vzatie do väzby M. L. vracia sa na ďalšie konanie Okresnému súdu Košice I. “

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z.

o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (vrátane zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami Okresného súdu Košice I sp. zn. 6 Ntv 14/02 zo 16. februára 2002 o vzatí do väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), ako aj uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 To 81/02 z 13. marca 2002, ktorým bol vzatý do väzby podľa § 67 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. K ich porušeniu malo dôjsť v dôsledku nezákonného postupu a rozhodovania označených súdnych orgánov. Tento mal (a v oboch prípadoch) spočívať predovšetkým v tom, že sudy rozhodli o väzbe sťažovateľa, hoci nebola preukázaná existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestných činov potrebnými dôkazmi (v prípade uznesenia Okresného súdu Košice I zo 16. februára 2002), resp. hoci dôkazy už boli zaobstarané, podľa tvrdenia sťažovateľa sa tak stalo nezákonným spôsobom (v prípade uznesenia Krajského súdu v Košiciach z 13. marca 2002).

Ústavný súd už potvrdil, že ak ide o namietané porušenie čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru, je oprávnený konať, ak sa označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu namieta porušenie ústavnoprosesných princípov (sp. zn. II. ÚS 76/02) a ak ochranu označenému základnému právu nemožno poskytnúť využitím účinného právneho prostriedku nápravy dostupného sťažovateľovi. Z uvedeného hľadiska ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľa a po jej predbežnom prerokovaní ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

1. Berúc do úvahy argumentáciu sťažovateľa ústavný súd vychádzal predovšetkým z toho, že podľa nej obsahu základného práva podľa čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru zodpovedá povinnosť orgánu štátu, aby v okamihu rozhodnutia o pozbavení jeho osobnej slobody pre účely väzby (uznesenie o väzbe) bolo toto „doložené“ nevyhnutnými dôkazmi potvrdzujúcimi vinu obvineného, resp. dôkazmi získanými plne v súlade s Trestným poriadkom. Ak tomu tak nie je (ako sa to podľa názoru sťažovateľa stalo v jeho prípade), uznesenia o väzbe porušujú tak čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, v dôsledku čoho sťažovateľ aj požadoval ich zrušenie ústavným súdom. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa skúmal, či základnému právu na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru zodpovedá povinnosť orgánu štátu, aby v okamihu prijatia rozhodnutia o pozbavení osobnej slobody (uznesenie o vzatí do väzby) bolo toto „doložené“ dôkazmi preukazujúcimi účasť obvineného na spáchaní trestného činu, resp. aby takéto dôkazy boli obstarané v súlade s Trestným poriadkom. Hoci uznesenie o vzatí do väzby je podľa § 68 potrebné skutkovo odôvodniť, predpokladom jeho prijatia (formálnou podmienkou) je existencia uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 163 Trestného poriadku (ktoré tiež uvádza dôvody, pre ktoré je obvinený stíhaný). Trestný poriadok (ako zákon, na ktorý odkazuje ústava vo svojom čl. 17) však nevyžaduje, aby existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu bola podporená aj zodpovedajúcimi dôkazmi proti obvinenému. Pri rozhodovaní o väzbe postačuje dostatočne preukázať podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorým naplnil znaky príslušného trestného činu. V tejto súvislosti je naopak potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor pre dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním. Samotné dôvody väzby podľa § 67 Trestného poriadku [a predovšetkým podľa písm. b)] rátajú s existenciou takéhoto dokazovania počas prípravného konania, ktoré by ale nemalo byť ovplyvňované obvineným, čo by bolo možné, ak by sa nachádzal na slobode (pôsobenie na svedkov alebo spoluobvinených, resp. iné marenie skutočností závažných pre trestné stíhanie). V závislosti od takto vykonaného dokazovania, resp. od jeho výsledkov počas prípravného konania môže dôjsť k zastaveniu trestného stíhania vyšetrovateľom podľa § 172 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ak nebolo dokázané, že skutok spáchal obvinený),

prípadne zastaveniu trestného stíhania súdom podľa § 188 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (v rámci predbežného prerokovania obžaloby).

Čo sa týka namietaného porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, v súlade s judikatúrou štrasburských orgánov sa uznáva, že „dôvodné podozrenie“ („reasonable suspicion“) treba považovať za dôležitú súčasť záruk každého proti jeho svojvoľnému zatknutiu alebo väzbe. Dôvodné podozrenie predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho „dôvodnosť“ závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Fox, Cambell a Hartley v. Veľká Británia z 30. augusta 1990).

Dôvodné podozrenie však nie je potrebné dokladať aj dôkazmi, pretože by „bolo nelogické, aby pre účel čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru bol trestný čin jednoznačne definovaný a aj preukázaný, keďže toto je cieľom následného vyšetrovania a súdneho konania, normálny priebeh ktorého má práve zabezpečiť vyšetrovacia väzba obvineného“ (rozhodnutie Komisie vo veci sťažnosti č. 8087/77 z 3. mája 1978). V dôsledku toho má vyšetrovacia väzba zabezpečiť „nerušený priebeh oficiálneho vyšetrovania a následného súdneho konania (rozhodnutia Komisie v prípadoch sťažnosti č. 8224/78 z 5. decembra 1978, sťažnosti č. 8118/78 z 19. marca 1981, sťažnosti č. 8339/78 z 12. júla 1979 a iné).

Keďže ani ústava vo svojom čl. 17 (a prostredníctvom Trestného poriadku) a ani čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru nevyžadujú, aby už v okamihu prijatia rozhodnutia o pozbavení osobnej slobody uznesením o vzatí do väzby bolo dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu podložené (podporené) aj dôkazmi preukazujúcimi vinu obvineného, a keďže sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv práve v dôsledku toho, že uznesenie o vznesení obvinenia Okresným súdom Košice I zo 16. februára 2002 (sp. zn. 6 Ntv 14/02) nebolo doložené relevantnými dôkazmi, bolo potrebné jeho sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Čo sa týka uznesenia Krajského súdu v Košiciach z 13. marca 2002 o vzatí do väzby (sp. zn. 6 To 81/02), tu sťažovateľ pripustil, že toto už bolo podporené dôkazmi (uvádza domovú prehliadku), avšak v dôsledku toho, že táto (a podľa jeho názoru) nebola zákonná, „v prípade nezákonnej domovej prehliadky nie je vôbec možné prihliadnuť na dôkazy, ktoré sa takto nezákonne získali“.

Z uvedenej argumentácie vyplynulo, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru v dôsledku rozhodnutia o pozbavení osobnej slobody, ktoré sa síce opieralo o dôkazy, avšak tieto boli zaopatrené nezákonným spôsobom. Aj z tohto dôvodu požadoval zrušenie tohto uznesenia Krajského súdu v Košiciach.

V súvislosti s touto argumentáciou sťažovateľa ústavný súd odkazuje na svoje vyššie uvedené zdôvodnenie, keďže ho možno v plnom rozsahu použiť aj vo vzťahu k označenému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach.

Už nad rámec tejto časti zdôvodnenia ústavný súd uvádza, že nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní (§ 160 a nasl.) vrátane nezákonného spôsobu zaopatrenia dôkazov nemá priamu súvislosť (a preto ani dopad) na dôvodnosť a ďalšie trvanie väzby obvineného v prípravnom konaní, hoci má (môže mať) význam pre ďalší priebeh trestného konania pred súdom (napríklad v rámci predbežného prejednávania obžaloby podľa § 185 Trestného poriadku (osobitne podľa § 186 písm. e) Trestného poriadku).

Z vyššie uvedených dôvodov nebolo preto možné, aby označenými rozhodnutiami Okresného súdu Košice I a Krajského súdu v Košiciach došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru. Ústavný súd preto jeho sťažnosť po predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júla 2002